

În Țara celor Vii (22/8/2021)

În Sinaxarul pentru Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, este descrisă o relatare deosebit de emoționantă. La vârsta de aproximativ 50 de ani, Sfânta Fecioară a primit un mesaj Dumnezeiesc că în trei zile va pleca spre Rai. Apoi și-a invitat rudele și vecinii la ea acasă pentru a dezvălui acest mesaj și pentru a-și lua rămas bun. A fost o surpriză pentru ei și, firește, au fost multe lacrimi. Fecioara Maria i-a mângâiat, zicând că va mijloci nu numai pentru ei, ci și pentru întreaga lume. Acest lucru este evident în nenumăratele binecuvântări pe care intervenția Maicii Domnului le-a adus pentru toți cei care suferă și i-au cerut ajutorul.

După Dumnezeu, cu adevărat Preabinecuvântata Maica noastră este cea care poate consola cel mai bine decât oricine altcineva pe cei care sunt în durere și întristare. Acest lucru este valabil mai ales pentru cei care deplâng plecarea celor dragi. Maica Domnului, care a suferit la fel de mult ca orice mamă care își vede Fiul suferind pe Cruce, înțelege cu adevărat durerea fiecărei mame care a fost privată de copilul ei – de multe ori prematur – și a tuturor celor care au fost privați de părinți, soți, rude și prieteni.

Putem discerne harul special pe care Dumnezeu l-a acordat Fecioarei Maria pentru a îndura suferința de la rastignirea pe Cruce, prin aceea că ea știa că Fiul ei este Fiul lui Dumnezeu și că orice l-ar fi făcut, El va ieși victorios peste moarte.

Deci, avem o asigurare că cei dragi nu sunt pierduți. Sufletele lor sunt veșnice, iar după despărțirea de trup, sufletul continuă să trăiască și să simtă ca și înainte, cu conștiința deplină a propriei existențe (cu toate amintirile intacte). Datorită Sfântului Botez, sufletul este sfânt și unit cu Hristos și Cu Sfânta Sa Biserică. Atâta timp cât trăiesc pe pământ, ele aparțin "**Militantului Bisericii**". Cu toate acestea, după ce a părăsit trupul aici pe pământ, sufletul se mută în lacasul triumfător al Bisericii cerești. Aici, în lume, ne luptăm și suferim răni, boli și nenumărate tristeți. În Biserica triumfătoare din Cer, cei care au trăit prin credință și pocăință se bucură de rodul victoriei lor, după ce și-au încheiat cu succes lupta pământească. Pe scurt: "*Ca dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem.*" (**Romani 14:8**).

Unii oameni copleșiți de durere pot pretinde că sufletul persoanei iubite i-a "lăsat în urmă" și nu mai pot să-i vadă. La aceasta se răspunde gândindu-se la aceasta: Toți creștinii botezați sunt uniți cu Hristos și, prin Hristos, uniți unii cu alții. Nu există nici o despartire reală sau "separare" între "Militantul Bisericii" și "Biserica Triumfătoare." Acest lucru se vede clar în comuniunea noastră cu sfinții, care fac parte din Biserica triumfătoare. În nevoile noastre diferite cerem ajutorul și mijlocirea lor în fața lui Dumnezeu, recunoscători pentru "minunea Sfântului." Dacă sfinții nu ne pot auzi, atunci de ce ne învață Biserica importanța mijlocirii lor și, mai mult decât

atât, mijlocirea Maicii Domnului? Așa cum sufletele sfinților ne aud cuvintele când ne adresăm lor, tot așa și cei dragi, prin harul lui Dumnezeu, se bucură când ne rugăm pentru ei.

În special, cu cei dragi din Cer suntem uniti în timpul Sfintei Liturghii. Pe Sfântul Disc, Preotul, atunci când prezintă agnetul, scoate particule pentru Fecioara Maria și Sfinți precum și pentru credincioșii (vii sau morți) ale căror nume i-au fost date mai devreme pe pomelnic.

În acest fel, întreaga Biserică a lui Hristos cu întregul din credincioși sunt prezenți, cei de pe pământ și cei din Cer. În sfințirea Sfintei Împărtășanii, Preotul unește în Sfântul Potir Sfântul Trup al lui Hristos, particulele dedicate Fecioarei Maria și ale Sfinților, precum și particulele credincioșilor, atât cei de pe pământ, cât și pe cei din cer.

Așa ne învață Biserica noastră, că prin Domnul nostru Iisus Hristos suntem în comuniune cu cei dragi care sunt în Cer și ne bucurăm împreună cu ei. Să nu uităm că rugăciunea nu este doar într-un sens și dacă ne rugăm pentru cei dragi noua din Cer, și ei se roagă pentru noi. Prin aceste rugăciuni către Dumnezeu păstrăm legăturile dintre noi.

Dragii mei frați și dragile mele surori, confruntarea cu această separare de cei pe care îi iubim este foarte dureroasă. Din cauza lipsei de timp, să încheiem cu doar câteva învățături de la Părinții Bisericii cu privire la acest subiect:

- Nimeni nu este scutit de separarea sufletului de trup. Să fim pregătiți.
- Când cei dragi pleacă, este firesc să suferim, dar nu este benefic să simțim o tristețe excesivă ca necreștinii, care nu au nici o nadejde (**I Tesaloniceni 4:13**).
- Dumnezeu cheamă fiecare persoană să fie aproape de El pentru binele său, astfel încât în timpul vieții totul să se întâmple în interesul sufletului. Noi nu putem înțelege pe deplin acest lucru.
- Despartirea sufletului de trup nu este sfarsitul, ci inceputul vietii autentice.
- Într-o zi ne vom întâlni cu toții în cer și, în cele din urmă, după ce sufletele noastre vor fi unite cu trupuri nestrucătoare, vom trăi împreună, veșnic, în bucuria împărăției lui Dumnezeu.

Amin.